

Debreceni FŐNYI

www.licium.hu

REFORMÁTUS IFJÚSÁGI LAP

XIII. ÉVF. 2. SZÁM (96. SZ.)
2013. MÁJUS – JÚNIUS

Áldó hatalmak oltalmában

Mivel is volna érdemes kezdeni? Az első óra, első vizsga, vagy az első kirándulás, az első bukás, nem teljesített tantárgy, vagy épp az első, éjfél utáni, falon bemászás emlegetésével? (Nem mondom, hogy ez utóbbi megtörtént, lehet, csak eljátszottam a gondolattal.) Sok első volt az én életemben is, mint mindenkiében. Nagy találkozások, meg- és felismerések, botlások, örömök, sikerek és bukások. Megvan a maga története mindenkinek. Egy első élményt hadd említsek. Egy régi barátommal, bizony, már tizenhárom éve... – megjelentünk a Kollégium épülete előtt. Nyílt nap a gimnáziumban. Beléptünk a belső udvarra, és semmi nem volt addig rám akkora hatással, mint az, amit akkor láttam: egy korábban számomra nem létező világot: a város szívében, a béke szigetén komoly emberek jönnek fel s alá. Én pedig megyek előre az udvaron: „Isten hozott a Kollégiumban!” Éreztem, innentől minden más lesz! Igazam volt.

Szokták mondani, nem a teológián kell megtérnie az embernek. Ez igaz. De hamis kép, hogy mikor kitöltjük a felvételi papírokat, már hitben készen kell lennünk (ha egyáltalán lehet kész az ember), és már csak a tudást kell magunkba szívni. A lekipásztori szolgálat, mint minden más is, csak úgy értékes, ha hivatásként éljük meg. Ma nincs egyszerű dolga a diáknak: túl nagy a választék. De arra figyelünk-e, minket mi akar választani? Miben vagyunk jók, mire vagyunk alkalmasak? Mire hívott el Isten? Nehéz kérdés; az ember sokszor hoz rossz döntést. Hálával tartozom az én Istenemnek: a Református Kollégium-i, teológiai tanulmányok választása jó döntésem volt. Az egyetemi évekről beszélni hosszán lehetne. Mindenkinek megvannak a maga történetei. Az idő az a lencse, amelyen keresztül kicsinyítve és tisztán obyasvalamit látsz, ami egyébként túl hatalmas ahhoz, hogy látótered befogadja. Még nem vagyok elég messze, nehéz értékelni. De az a különös érzés, amely átsegít a nehézségeken és értékessé teszi az emberi örömet, végigkísért az évek alatt, ami különösen gazdaggá teszi a múltat. Ez az érzés az Istennek velem való folyamatos kapcsolata. Tudatosan nem azt írom, hogy az ember kapcsolata Istennel. Arra nincs mit alapozni, csak arra, hogy Isten nem hagyja magára az embert, engem sem hagyott. Köszönöm Neki. Biztatlak, Fabiny szavaival, Téged, kedves Olvasó: „adj hálát, hogy áldó hatalmak oltalmába rejte élsz!”

Kovács Tibor végzős teológus–lelkész szakos hallgató

Függöny

Amikor három éve elkezdtem a főiskolán tanulni, nagy kedvvel indultam neki. Volt, aki azt mondta, hamar el fog telni, vissza fogom sírni, volt, aki azt, hogy addig éljem meg, míg tart. Tudtam: nehéz, három felvonásos darab elejét kezdtem el.

Minden úgy történt, ahogy mondták. Mi, a szereplők, elkezdtük tanulni a szövegeket, igyekeztük úgy előadni, ahogy kellett. Sok-sok időbe telt, mire elsajátítottunk mindent, mit követeltek, és hittük, hogy ezzel mi leszünk többek. Kisebb-nagyobb eredményekkel, akár többszöri nekifutásra is. Mert sosem adtuk fel, így arattunk sikereket, a csoportársaimmal együtt. Már bizton állíthatom, az utolsó színhez értünk: tart a végső felvonás. Megannyi ismeretet vihetünk tovább magunkban! Rajtunk áll, mennyiben kamatoztatjuk.

A végére elfáradtam. Habár mindent elvégeztem, és megélttem annak idejében, nem hoznék vissza és nem kezdenék újra semmit. Pár maradó emlékek távozom, melyeken a jövőben még mosolygni fogok, de tovább maradni nem tudok. Hisz csak az igaz, örök dolgoknak nincs eleje, sem vége, és ennek a korszaknak most itt lesz a befejezése.

Letörölnék az arcomról valamit, de nem lelem, hagyom, hadd gördüljön le a függöny mögöttem. Arcom inkább felemelem, és egy megelégedett mosollyal előretekintek. Fényt látok...

Faragó Melinda

A DRHE jelenlegi, Péterfia utcai épülete a jövő tanévtől elkészül a felsőoktatástól. Ennek apropóján a hitéleti és nem hitéleti HÖK közösen épületbúcsúztató szakestet rendezett a főiskola udvarán. A programon több mint kétszáz vendég: hallgató és oktató tette tiszteletét

*Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könnyörüljön rajtad!
Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet! (4Móz 6,24-26)*

A Nagytemplom és a Kollégium: Nemzeti Emlékhely

A Debreceni Református Nagytemplomot és Kollégiumot a Nemzeti Emlékhely és Kegyeleti Bizottság nemzeti emlékhellyé nyilvánította. Ennek alkalmából április 12-én avatták fel a Zsigmond Attila ipari formatervező művész tervei alapján és Fáskerti István szobrászművész által készített emlékoszlopot a Nagytemplom mögött található Emlékkertben.

Az eseményen részt vett Bölcskei Gusztáv, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke, a Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkészi elnöke, Boross Péter, a Nemzeti Emlékhely és Kegyeleti Bizottság elnöke, Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere és Kósa Lajos, Debrecen város polgármestere.

A kulturális örökség védelméről szóló 2001. évi LXIV. törvény kimondja: a nemzeti emlékhely a nemzet történelmében meghatározó jelentőséggel bíró helyszín, amely a magyar, illetve a magyar és az ország területén élő nemzetiségek összetartozását erősítő és identitásképző jellegénél fogva a nemzet önképében kiemelkedő fontossággal bír. A törvény kiemeli, hogy nemzeti emlékhely lehet az, amely országos jelentőségű állami megemlékezés szín-

helye lehet, és amelyet az Országgyűlés törvénnyel nemzeti emlékhellyé nyilvánít.

A Református Kollégium egyszersmind fontos évfordulóhoz is ért ebben az évben: 2013-ban 475. születésnapját ünnepelheti a „magyar Genf”.

Az emlékoszlop jelzi, Debrecen ahogy a múltban, úgy a jövőben is fontos része a magyar nemzeti közösségnek. Az emlékoszlop jelzi, Debrecen ahogy a múltban, úgy a jövőben is fontos része a magyar nemzeti közösségnek. Kósa Lajos rámutatott: nemzeti emlékhely címet szerezni egyszerre öröm és büszkeség. Debrecen polgárai büszkéek lehetnek múltjukra, nagy elődjükre, a

Református Kollégium diákjaira, akik egyetemes civilizációnkba arany vonással írták nevüket. A mai generációnak is dolgoznia kell azon, hogy ősük méltó utódaivá válhassanak. A polgármester bízik abban: Debrecen száz év múlva is jelenteni fog valamit a magyarságnak. Bölcskei Gusztáv szerint az emlékhely s az emlékoszlop a menedéket jelképezi. Hisz a történelem során is oly sokszor adott oltalmat a magyar embereknek Debrecen: 1848–1849-ben Magyarország első felelős kormánya a „kálvinista Rómában” talált magának menedéket, s az 1950-es években a diákság a Református Kollégium óvá falai között lelt biztonságra, védelemre. A Debrecen-

ben felavatott emlékoszlop különlegeséget az is adja, hogy itt élő közösség, egység veszi körbe az emlékhelyet, mely közösségnek sosem szabad elfelednie azt, hogy amikor a történelem viharai sújtanak, amikor minden eltűnik körülöttünk, akkor az élő Isten mindig ott van számunkra menedékként.

Azáltal, hogy a Debreceni Református Nagytemplom és Kollégium emlékhellyé nemesült, még inkább kötelességük a debreceni embereknek (is), hogy sose feledjék, mi történt a múltban, kik és mit tettek a jövő generációjáért. S minderre – ahogy Balog Zoltán is fogalmazott – nem nosztalgából kell emlékeznünk, hanem a jövő érdekében, hiszen a múltnak mind a jelenhez, mind a jövőhöz köze van. A tárcavezető – eredeti hivatása református lelkész – szavai egybecsengnek Magyarország volt miniszterelnöke, Boross Péter gondolataival, aki a Nemzeti Emlékhely és Kegyeleti Bizottság honlapján így köszönti az olvasókat: „A Nemzeti Emlékhely és Kegyeleti Bizottság elnökeként az a kötelezettségem, hogy múltunk emlékeit megőrizve építsem jövőnket.”

Harmati Edina

(A tudósítás egészében a

Polgárportál.hu oldalon olvasható.)

Összekapcsolódik neveléstörténet és hitvallás

A Debreceni Református Hittudományi Egyetem tanító szakos hallgatói győztek az országos neveléstörténeti vetélkedőn, amelyen hat egyetem hallgatói mérték össze tudásukat. Az „ezüstermesek” is helyiek lettek: az egyetem hitéleti képzésben résztvevőiből alakult csapat érdemelte a második helyet.

A rendezvény – amelynek a Debreceni Református Kollégium adott otthont február 20-án, része volt a 475 éves Kollégium jubileumi programsorozatának. Fekete Károly, a házigazda egyetem rektora hangsúlyozta: nem véletlen, hogy a jubileumi esztendő neveléstörténeti vetélkedővel indul; az ilyen programok által szeretnénk a testvérintézményeket is bevonni a programjainkba.

A háromtagú csapatoknak nemcsak a tárgyi tudását, a leleményességét is díjazták. A feladatok között többek között az szerepelt, hogy neveléstörténeti személyiség nevében pedagógusi állásra pályázzanak, illetve helyszíneket, neveket és embereket, a Kollégiumhoz kapcsolódó fogalmakat ismerjenek fel.

– A vetélkedőn nagy hangsúlyt kapott a

Kollégium 475 esztendeje, valamint az ország legrégebbi tanítóképző műhelye. Évente megrendezik ezt a megmérettetést, de most, a jubileumi esztendőben ez kiemelkedő fontosságú volt – mondta a versenyről a szervezők nevében Szele Barna főiskolai adjunktus. Arra kértem őt, hogy szóljon a verseny történetéről és gyökereiről is. – Magam is ebben az intézményben végeztem, s kerültem kapcsolatba a neveléstörténettel. Tanárom, dr. Szekerczés Pál szeretett meg velem a neveléstörténetet. A Kossuth-egyetemen dr. Bajkó Mátyás.

Hallgató koromban részese lehettem egy ilyen vetélkedőnek. Ebben az intézményben már huszonöt éve tanítok, a kezdetektől a neveléstörténet áll hozzám a legközelebb. Már pályám kezdetén is az egyik tantárgyam a neveléstörténet volt. Oktatóként 1995-ben vettünk részt munkatársammal, dr. Varga Gáborral országos neveléstörténeti vetélkedőn. E kaposvári megmérettetésen csapatunkkal, harmadikok lettünk. Már akkor megfogalmazódott: jó volna házi vetélkedőt szervezni e tárgyban. Megvalósult. Minden év

decemberének első hetében rendezzük meg az intézményünkben. A Pedagógia és Pszichológia Tanszék vezetője, Pinczésné dr. Palásthy Ildikó részéről már régen megfogalmazódott az a kérés: szervezzünk országos neveléstörténeti vetélkedőt is. Ennek a realizálása történt meg most. A verseny – rektor úr szavait idézve – „méltó nyitánya volt a jubileumi évnek”. A protestáns értékeket mindig hangsúlyoztuk, ezért is fontos ez a verseny, például az én előadásaimban a reformáció, a protestáns kultúra nevelésügye kiemelten szerepel. A verseny indíttatása tehát nemcsak a neveléstörténet fontosságának tudata, hanem a református hitvallás erősítése is. A visszajelzések alapján nagyon sikeres volt a rendezvény.

Debreceni Ferenc, aki a győztes csapatot erősítette, a megmérettetés hangulatát idézte: – Csapatársaimmal, Kovács Dórával és Csonka Józseffel egymás között felosztottuk a témákat. Sok háttér tudás és ismeret szükséges az eredményes szerepléshez. Bele lehetett élni magunkat egy kiemelkedő pedagógus személyiségébe, pályázatot írni. Majd

ezt előadni minél ötletesebben és minél szabadabban. Oldott, derűs hangulatú verseny volt. Sokat tanultunk belőle. És meg lehetett tapasztalni, más intézményekben miként tanulják ezt a tárgyat. Számomra jóleső érzés volt még, hogy a verseny végén a zsűritagok odajöttek hozzánk, a rektor úr is gratulált. Családi, meghitt hangulat jellemezte tehát a vetélkedést, a zsűritagok nagyon közvetlenek voltak a vetélkedő csapatokkal.

Szele Barna tanár úr hozzáfűzte: – A testvérintézményekkel való szakmai beszélgetésekre, kapcsolattartásra is kiváló alkalom és színtér egy ilyen esemény. De rengeteg segítséget is igényel a szervezése. Ezúton is köszönöm ezt a tanszéknek, a tanszékvezetőnek, a felnőttképzési központ munkatársainak. Nagy segítséget kaptunk az egyetem vezetőitől, elsősorban rektor úrtól, illetve azoktól a kollégáktól, akik a zsűri munkájában részt vettek. Mert egy országos verseny támogatás és rengeteg munka nélkül nem lehet eredményes.

Gyönyörű Tamara

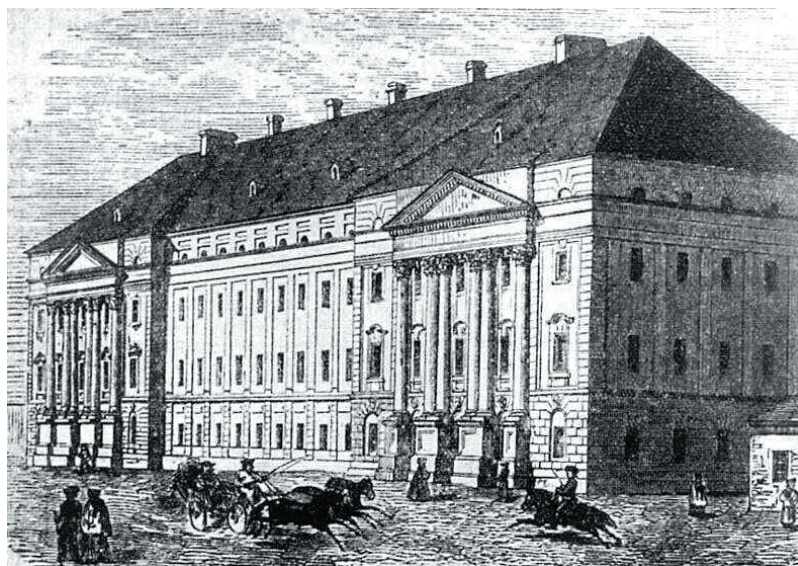
Keresztyén hit, magyar öntudat

Magyar Örökség Díj kitüntető címet kapott a Debreceni Református Kollégium a 475. évfordulóján. Alább részleteket közlünk dr. Kocsis Attila ez alkalomból az Akadémián március 23-án elhangzott laudációjából. A teljes szöveg a www.licium.hu oldalunkon olvasható.

A Debreceni Református Kollégium alapításának 475. évfordulóján illő tiszteltadással adózunk a négy és háromnegyed évszázad alatt a magyar nemzet közös kincstárába ajándékozott anyagi és szellemi értékekért. Amint a gyöngykaplóló, úgy az 1538 óta eltelt időszakban a Kollégium önmagában, de nem önmagától formálta azokat az igazgyöngyöket, amelyek láncra mérhetetlen értékű kincset hordoz.

Sokan, sokféleképpen próbálták már megkeresni és megfejteni a titkot: mi tette ezt a kezdetekben szerény városi iskolát az egyetemes magyar művelődés megkerülhetetlen fellegvárává? Mitől lett a Kollégium mássá, olyanná, ami ikonikussá teszi a történelmi Magyarország református kollégiumai között? (...)

A Kollégium jelmondata – Orando et laborando – nem egy – mai kifejezéssel élve – kommunikációs logó, hanem a Kollégium szellemiségét-lelkiségét mélyen kifejező hitvallás, napi életgyakorlatra buzdítás. Két lábbal a földön járni és két kézzel a mennybe kapaszkodni. Benne élni a mindennapokban úgy, hogy az örökkévalóság sem tévesztendő szem elől. Tanárok és diákok évszázadokon átívelő, élettel igazolható bizonyossága a következő axióma: csak azon

A Kollégium épülete a reformkorban

a munkán van áldás, amelyik könyörgeggel kezdődik és hálaadással ér véget. A Debreceni Református Kollégium sajátosan jellemző ismérvei között a tehetség gondozás a másik hatalmas érték, amit évszázadok során érlelt meg azáltal, hogy társadalmi rétegtől függetlenül karolta fel, ápolta és gondozta a teremtő akarat adta tehetséget. A 475 éve fennálló „ország iskolája” hazánk, de minden túlzó megállapítás nélkül kijelenthetjük, a történelmi Magyarország szinte minden táján alapított partikuláival beveste nevét a magyar és az egyetemes művelődés történetébe. (...) Több mint négy évtizeden keresztül a Kollégium Gimnáziuma maradt a Kárpát-medence egyetlen református, de a teljes igazságot kimondva, egyedüli protestáns középiskolája. (...) A Kollégium nevezetes tanárai és

diákjai közül két nevet hadd említsék: Ady Endre és ifj. Dr. Varga Zsigmond, a Mauthausenben mártírhalt tudósát. (...) A Kollégium évszázadokkal megelőzte korunkat az európai gondolkodás, az európaiság tekintetében. Diákjainak mindig a teljeset, a korszerűt és a tudományos kutatásokkal, eredményekkel alátámasztott ismeretanyagot igyekezett átadni. Tudós és tiszteletes professzoraik mindezt annak szellemében tették, hogy a magyar nyelv hűségesei ápolása és használata mellett más nemzetek nyelvének ismeretére is buzdítsák őket. A tehetségeseket pedig a kor legkiválóbb egyetemeinek szellemi és tudományos életének megismerése és az abban való elmélyülés felé terelték atyai szeretettel. Az évszázadok során Németalföld, Németország, Svájc, Skócia egyetemein debreceni diákok ezrei

tanulhattak a hazai és külföldi mecénások nemeslelkűsége révén. Vándordiákok voltak, de nem kivándorló diákok. Hazajöttek, fejükben hozták a szellemi kincseket és utazóládáikban pedig cipelték a Kollégium világhírű könyvtárának ajándékba szánt könyveket. Az Orando et laborando harmóniájának megteremtése, a tehetségek gondozása, az európaiság gyakorlati megvalósításán túl a hitvallásos hűség megélése az a kisugárzás, ami a Kollégiumban zajló munkát példaértékűvé teszi. Ebben benne foglaltatik a Szentírás feltétel nélküli elfogadása és naponkénti megélése, ugyanakkor a hitvallásokban megfogalmazott, a hitre és a mindennapokra vonatkozó tanítások alkalmazása is. A negyedszázad híján ötszáz esztendő alatt sikerült kikerülni a teológia, a filozófia, a politika izmusainak tétűjait, zsákutcáit, önmagába visszavezető körforgalmait, tetszetősnek tűnő sztrádaikat és szakadékokba torkolló veszedelmes ösvényeit. A kritikus időkben ez a hitvallásos hűség jelentette a biztos menedéket, az újrakezdés szellemi/lelki bázisát és a jövőbe vetett reménységet. (...)

A Kollégium diákjainak a Kántus karába szerveződött közössége, neves karnagyaik vezetésével ápolta a hiteles református zene és énekköltészet ügyét. Kisugárzott ez a harmónia az egész magyar református életre, szerte az Istenről kapott életerünkbe, hogy hirdesse annak az életgyakorlatnak a hitelességét, melynek példáját ma is követésre méltónak tartjuk. A Kollégiumi Kántus méltán részesült korábban a Magyar Örökség Díj elismerésében. (...)

475.reformatus.hu

Az „ország iskolája”, a Debreceni Református Kollégium a 475., jubileumi éve alkalmán internetes felületet is létesített. Dr.

Fekete Károly, a Kollégium Igazgatótanácsának elnöke, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem rektora sajtótájékoztatón hívta fel a figyelmet arra, hogy a 475.reformatus.hu felület révén is kapcsolatot teremthetnek a Kollégiummal az érdeklődők – köztük az egykori és mai diákok –, alaposabban, részletesebben is megismerhetik

ezúton is az intézmény gazdag szellemiségű múltját, így azt is, hogy a Kollégium kisugárzása révén a tudományt, a művészetet, a közéletet mennyi kiváló szakemberrel gazdagította az intézmény a az elmúlt századokban. A tájékoztató elhangzott: lehetőség nyílik az internetes oldalon virtuális sétára is.

Az Év Campus Honlapja díj a Licium Médiaportalnak

Az Év Campus Honlapja 2012 díjat adományozott a DRHE kiadásában megjelenő www.licium.hu-nak a Magyar Egyetemi és Főiskolai Sajtó Egyesület szakmai zsűrije Különdíj kategóriában.

A díjat Bánki Anita, a Heti Válasz marketing- és PR-igazgatója adta át Arany Lajos főszerkesztőnek az április 11-én, a Budapesti Kommunikációs és Üzleti Főiskolán megrendezett Felsőoktatási Média-konfe-

rencián. A szakmai zsűri tagjai voltak: Cseh Boglárka, kommunikációsroda-vezető, Oktatási Hivatal; Bánki Anita, marketing- és PR-igazgató, Heti Válasz; Bajnai Zsolt, főszerkesztő, Kultúra.hu; Cséve Gábor, művészeti vezető, HVG; Imre Zita, marketing- és kommunikációs igazgató, Diákhitel Központ Zrt.; Kovács Balázs Márk, ügyvezető, Ügyfélgár.

*A 2013. június 20–24-én tartandó
záróvizsgára jelentkezők névsora:*

**Hitéleti képzésben
részt vett hallgatók**

Katekéta-lelkipásztori
munkatárs szak

*Biró Tímea
Kiss Péter
Kovács Tímea Anita
Magyar Noémi
Rinkó Eszter
Szabó Margit*

Pasztorális tanácsadás és
szervezettefejlesztés
Tanácsadás szakirány

*Csatári Julianna
Együdné Kéki Piroška
Gállné Herbály Eszter
Pusztay-Tárczy Beatrix
Szalai Zita*

Szervezettefejlesztés szakirány

*Kocsis-Kun Anita
Lovászné Papp Georgina Orsolya*

Teológia szak

*Tárnok Dávid (rendszeres tételből
ismétel)*

Hittanár-nevelő

*Boros Ágnes
Boldog Anna
Fehér Csaba
Kulikné Farkas Tímea Erika
Kupai-Szabó Kornél
Némethné Lányi Ilona
Pappné Rjaskó Natália
Plangárné Kárándi Júlia
Sápi Tamásné
Somi Biláncsik Katalin*

Vallástanár

*Homoki Anna
Pótor Katalin
Petró József (ismétel)*

Teológus-lelkész

*Bencze-Kádár Bertold
Bodnár Márta
Czető Viktória
Farkas Zsuzsanna
Illés László
Juhász Katalin
Károlyi József
Kiss Péter
Kovács Gergő
Kovács Márta
Kovács Tibor
Lakatos Edina
Lovász Adrienn
Mérten Nikolett
Nyeső Ágnes
Paczári András
Repelik Gábor
Révész Orsolya
Szabó Pál*

**Nem hitéleti
képzésben részt vett
hallgatók**

Tanító szak nappali tagozat

*Almási Éva
Aranyi Zita
Bacsó Fanni Olga
Bán Bettina
Barva Brigitta
Bodnár Lidia
Bojer Ágnes
Borbás Adrienn
Boros Nóra
Borsos Tamás
Budai Viktor*

Csösz Enikő

*Dankó Beáta
Erdélyi Enikő
Fábián Dorottya
Falucskai Ágnes
Fedur Georgina
Fehér Emese
Gál Éva
Góz Alexandra
Gulyás Kitti
Harða Alexandra
Hegedüs Zsuzsa
Horváth Anita
Jenei Bernadett
Kasza Anett
Katonka Gyöngyvér
Keserü Eszter
Kiss Ilona
Kobela Anikó
Kolozs Viktória Edina
Kovács Bettina
Kutasi Klaudia
Lengyel Anita
Lörcincz Brigitta
Májér Gréta
Markovics Anita
Márta Krisztina
Molnár Alexandra
Molnár Ibolya
Nádasdi Edina
Nagy Ágnes
Nagyházi Anna
Németh Ágnes
Offra Szabina
Oláh Emília
Pál Kinga
Papp Anikó
Pinczés Tímea
Rácz Tünde
Reszegi Rita
Szabó Mátyás
Széll Hajnalka
Szilágyi Mátyás
Tordai Nóra
Tóth Renáta
Virga Zsanett
Zámbó Evelin*

Tanító szak esti tagozat

*Dézsiné Székelyhidi Zsuzsanna
Gargya Margit
Gémmé Kovács Anita
Héder Anita
Lakatos Edina
Nánásiné Németh Katalin
Pontáné Bujdosó Noémi
Szondi Barbara*

Tanító-kommunikáció szak

*Hegedüs Dorottya
Kiss Mária
Kovács Tibor
Tardi Barbara*

Katekéta-lelkipásztori mun-
katárs

*Bodnár Lidia
Kasza Anett
Kelemen Piroška
Lakatos Edina
Széll Hajnalka*

Informatikus könyvtáros
kommunikáció szak

*Bodis Julianna Hajnal
Farkas Tímea
Für Erzsébet
Gali Csaba
Oláh Sándor
Pap Mónika
Rákossy József
Vétesiné-Nagy Károly Péter*

Informatikus könyvtáros

*Bíró Gábor
Csescsödi Enikő
Hegedüs György
Huszár-Ujvári Edina
Mihucz Noémi*

Muhel Andrea
Nagy Boglárka
Nagy Éva
Szabó Richárd
Vágó Márta Dóra
Varga Nikolett
Zoltai Nikolett

Kommunikáció és
médiatudomány szak

Bakó Balázs
Balogh Vajk Tamás
Barabás Fruzsina
Békési Bence
Benicsák Emese
Bodnár Gergő
Bodnár Helga
Csomós Balázs
Duró Gábor
Erdei Krisztina
Faragó Melinda
Fodor Orsolya
Hájer Nóra Mara
Harmati Orsolya
Hegedüs László
Helmeczai Lilla Csilla
Juhász Ágnes
Mester Marianna
Mile Zoltán
Molnár Imre
Nagy Dóra
Nagy Roland
Nemesszeghy Dániel
Papp Alexandra
Papp Ferenc
Pikó Sándor
Puskás Veronika
Sárdi Györgyi
Sinka Eszter
Suta Éva
Szabolcsi Gabriella Szandra
Szénási László
Törös Zsófia Borbála
Varga Csilla
Vékony Viktória Szabina
Zubor Noémi
Zum Dávid

Ifjúságsegítő felsőfokú
szakképzés

Bernáth Tünde
Csákó Katalin
Cserepes Edina
Faragó Eszter
Illyés Nikolett Éva
Jeges Renáta
Kenyeres Dániel
Kis Sándor
Kugyela Tamás
Lakatos Lejla
Létai Beáta
Nagy Gábor Csaba
Pajkos Zsuzsa
Szőke Dóra
Tóth Barbara
Tóth Edina
Zubor Csilla

Intézményi kommunikátor

Balogh Melinda
Benes Ádám
Gábor Flóra
Gidai Dávid
Gyulai Viktória
Jakab Mónika Ilona
Kató Anikó
Koronkay Karola
Kovács Péter
Kovács Zsanett
Krek Alexander
Makár Anita Gréta
Mészáros Anna Krisztina
Nagy Dóra

Nagy Richárd László
Ozsvárt Csilla
Rusznák Anett Réka
Sándor Vivien Kitti
Süveges Szabina Réka
Tamás Réka
Tompá Orsolya
Vigvári Zoltán

Sajtótechnikus felsőfokú
szakképzés

Ádám Dorottya
Bodnár Zsolt
Gál Orsolya
Kelemen Nóra Judit
Komócsin Gergő

Kovács Tímea
Orbán Julianna Lilla
Papp Annamária
Papp Róbert
Patkós Krisztina
Pólyán Csilla
Szabados Dorina
Szatmári Dániel
Szilágyi István

Sportkommunikátor
felsőfokú szakképzés

Bács Júlia
Borsos Dávid
Czidor Gábor

Fürtös Máté
Juhász Gergely
Kassay Gergő
Kiss Gergő
Ludnai Fanni
Mándoki Balázs
Márkus Peónia
Mizsák Richárd
Németh Ákos Ferenc
Póser Dániel Tibor
Sebestyén Zsolt
Szilágyi Szilárd
Tömöri András
Török János
Varga Adám
Varga Dániel
Varga Nikolett
Zeglam Ramzi

Kiegészítő angol műveltségi
terület

Bagdi Imre
Batta Katalin Sarolta
Futó Marianna
Gali Szilvia
Gulyásné Zichar Erika
Kolosné Csesznák Orsolya
Pereszlényi Judit
Pótor Mirjam
Rácz Irén
Szemán Zsuzsa
Szűcs Krisztina
Török Edit

Kiegészítő matematika
műveltségi terület

Nagy Diána

**A diplomaosztó-tanévzáró
Istentisztelet
június 29-én, szombaton
10.30 órától lesz a
Nagytemplomban**

Szerelem, Makk Karollyal

Makk Károly Kossuth- és Balázs Béla-díjas filmrendezővel a Szerelem című filmjének a vetítése után beszélgettem az Apolló moziban. Az alkotást „A magyar mozgóképmesterei” sorozatban adták. Négy filmet választott ki a rendező erre az alkalomra. Közöttük volt a Szerelem is.

A film irodalmi alapanyagát két Déry Tibor-novella adja. A Szerelem (1956) az ötvenes évek koncepciók pereit idézi, a Két asszony (1962) címűben az író saját 1957-es börtönélményeit, szabaddalása körülményeit írta meg. Déry feleségének nehéz döntése volt, hogy az író idős édesanyja elől eltitkolja a valóságot: filmforgatásnak állította be férje bizonytalan ideig húzódó börtönlétét. A szakértők szerint Makk Károly zseniális meglátása a halálraítélt kiengedését összekapcsolta a haldokló anya és a feleség várakozásával. Ekképp vált lehetővé, hogy a film politikai üldözöttekről a magánélet nyelvén tudjon szólni – hiszen mindez a diktatúra idején történt. A Szerelem – rendező, operatőr és a három óriási színész: Törőcsik Mari, Darvas Iván, Darvas Lili – 1971-ben Cannes-ban a zsűri különdíját kapta.

» *Térjünk vissza egy pillanatra a kezdetekhez: hogyan ismerkedett meg a filmezéssel?*

› Hirtelen egyszer azt mondtam: filmrendező leszek! Mérnöknek szántak a szüleim: az édesanyám is azt a hivatást gyakorolta. Soha nem voltam rossz tanuló, de ha matematikáról esett szó, úgy éreztem magam, mint akit akasztani visznek. Rájöttem, sok mindenre alkalmas vagyok, de a mérnökség nekem nem megy... 16 évesen otthon ezt be is vallottam. A szüleim nem voltak boldogok a filmezés miatt, de később megváltozott a véleményük.

» *Filmes pályájára tekintve: kik azok a színészek, akikkel nagyon szeretett s szeret együtt dolgozni?*

› Volt egy társaságom, akikkel szívesen dolgoztam együtt: Törőcsik Mari, Psota Irén, Darvas Iván, Pálos György, Dajka Margit. A későbbiekben Nagy Kálózy Eszter, Cserhalmi György... De ezt a végtelenségig sorolhatnám. Van két

nagyágyú: Törőcsik Mari és Psota Irén. Irén kiszámíthatatlanabb, Mari koordináltabb lélek és tehetség. De ebbe a kis vékony, törekeny nőben hihetetlen tűz és intelligencia van, és egy olyan ösztön, ami egyedülálló.

Elmesélem egy vicces történetem Marival. Készítettem egy kanadai–magyar produkciót. Egy magyar srác kimegy Kanadába, megnősül, családot alapít, de nem találja a helyét. Elhatározza: hazajön. Volt egy szerelme, akitől 20 éve elszakadt. Az ilyen szerelmek mindig benne élnek az emberben. Mari játszotta ezt a nőt. Amikor azt a részt forgattuk, hogy a fiú hazajön, Mari épp nyaralt. Megbeszéltük: késik, de jön. Mi már ott voltunk a kávézóban, a forgatás helyszínén. A fiú nagyon várta Marit, hogy majd együtt próbálnak a forgatás előtt. Két-három óra múlva esett be Mari. A szöveget úgy-ahogy ismerte. A jelenetben táncolni is kellett. Azt kérdezi: – Várj Karcsi! Szeretem még? – Már forog a gép, intek neki. Ennyi volt az instrukcióm. Ő egy „jó”-val nyugtázta, s ment minden a maga útján... Hihetetlen, milyen játék következett a részéről, a táncjelenetben. Ez az igazi ráérés és tehetség, meg tudás: tudni az első lépést, amely megszüli a következőt...

» *Milyen szempontok alapján választotta „A magyar mozgóképmesterei” sorozat részére épp ezt a négy filmet?*

› A huszon-egynéhány filmből igyekeztem olyanokat előtérbe helyezni, amelyek biztosan elnyerik a nézők tetszését. Nagyon nehéz volt! Jobban örültem volna, ha más teszi helyettem... Hogy épp ezeket vetítjük, azzal egyébként azt akartam jelezni: élek... Mert éppúgy van köztük 2003-as, mint 1964-es.

» *A Szerelem című film ma ugyanúgy meghatja az embereket, mint 1971-ben, a premieren... Vajon miért?*

› 1956 nyarán láttam az Irodalmi Újságban egy Déry-novellát, a Szerelem címűt. Egy ártatlanul elítélt férfiről szól. 1956-ban 30 éves voltam, és elolvastva ezt a novellát, átéltem annak az embernek a helyzetét. Hazamegy, nem tudja, mi vár rá, elképzelése sincs, hogy a feleségével mi történhetett, amíg neki távol kellett lennie. Ez gyönyörű jelenet egy férfi és egy nő között – gondoltam. S azt mondtam magamban: „Ez egy csodálatos filmnek a vége lehet.” Aztán ezzel nem foglalkoztam egy ideig. 1957-ben jött az írók pere, Déryt is bezárták. A másik novella, a Két asszony tulajdonképpen a Déry édesanyjának és a feleségének a története – a filmben

Törőcsik Mari és a Darvas Lili játsszák. Amikor az író kijött a börtönből, és meghalt az édesanyja, a felesége akkor mesélte el neki a később a novellában megírt történetet. Mikor ezt elolvastam, mondom magamban: – Jézus Mária, itt van a film eleje... – Elmentem Déryhez, s elmondtam neki az ötletemet. Nem értett velem egyet, mert az egyik történetben hosszú haja van a hölgynek, a másikban már gyermeke is van... Nem tudta elképzelni, hogy meg tudom oldani ezt a problémát. Egyszer kétszer még ostromoltam e témában. Mindig lerázott, én meg elkezdtem mással foglalkozni.

Karácsony este felhívott: megírta a forgatókönyvet... Ez volt 1963-ban. Gyorsan elnyaragaltam hozzá. A hat példányból egyet elvettem. A forgatókönyvet hat éven át minden évben beadtam felülvizsgálatra. Mindig elutasították. Majd egyre szókimondóbb lett az irodalom, egyre többet engedtek meg, és kénytelenek is voltak engedni, mert a nemzetközi érdeklődés növekedni kezdett a magyar filmek iránt. 1969-ben rámondták az igent!

Engem mérhetetlenül megfogott benne a szerelem és politika szétválaszthatatlansága. Ez a történet egyike azon kevésnek, amely happy enddel végződik, s amit el is hiszek. „Velem alszol az éjjel? Igen, minden éjjel veled alszom!” Ennek az a titka, hogy ez a fajta szerelem: csendes boldogság. A feleség mi mindent tesz az ő börtönben ülő férjéért, és mi mindent kell neki kitalálnia, hazudnia, küzdenie! Az anya pedig érzi, hogy valami nincs rendjén abban, amit a nő előad neki. Az emberi természet finom, halk rétegei vannak berakva ebbe az alap Déry-műbe. Ettől van az, hogy ma is időtálló ez a szép történet. Hozzám nagyon közel áll.

Napjainkban más a társadalom, más fajta szokások teremődnek, és a feladatok, a kötelezettségek nem támogatják az igazságos, mély érzéseket. Pedig az érzelmek pedig azért születnek, hogy az életünket támogassák és irányítsák!

» *Lesz még olyan, hogy az emberek úgy istenigazából szerelmesek lesznek?*

› Lesz még ilyen! Muszáj, hogy legyen! Vannak olyan szerelmek ma is, mint a filmekben, és lesznek is. Látenszen van, dolgozni, harcolni kell érte!

» *Mit gondol, mi az oka annak, hogy két éve nem készült olyan, magyar film, amelyiket mondjuk a 44. Magyar Filmszemlén bemutathattak volna?*

› A filmkészítésnek gépezete nagyon bürokratikus, hüvös, nem elég aktív, és akik ezekben a kérdésekben döntenek, nem dobog a szívük a magyar filmekért. Bár nem is biztos, hogy igazán értenek hozzá. Lehet, hogy jóindulatúak, de mégsem halad a magyar filmszakma sehová. Azt tudom, hogy rengeteg tehetséges fiatal van, akik el fognak menni külföldre.

Régen mi egy közös csoportot alkottunk, egymásnak segítettünk, ötleteket adtunk. Elolvastuk egymás forgatókönyveit, majd megnéztük a végeredményt, ha nem volt a segítségünkre szükség.

Élt egy állandó kapcsolat, létezett mindenkinek a kis köre, s az ötletszülőként működött. Ma már nincs összetartás, a légkör sem jó ahhoz, hogy jó magyar filmek készüljenek.

Szabolcsi Gabriella

A beszélgetés teljes terjedelmében a Lícium Médiaportálon (www.licium.hu) olvasható

Egy híres jelenet a Szerelem című filmből

Múltunk titkai

A tavasz elején lehetőséget kaptam, hogy megtekintsem az Emberek aranyban című kiállítást a debreceni Kölcsey Központban. A tárlat az ősi szkiták történelmi örökségét mutatta be, hihetetlenül részletgazdag és aprólékosan megmunkált reprodukciók segítségével.

A leletanyagot alaposan tanulmányozva, rendkívül érdekes érzés uralkodott el rajtam. Mégpedig az, hogy amit látok, az mind ismerős, a saját kultúrám része, pedig a kiállítás tárgyai egy tőlünk igencsak messzi helyről, Kazahsztánból származnak. Én még úgy tanultam az iskolában, hogy mi, magyarok finnugor eredetűek vagyunk. Akkor pedig hogy lehetséges, hogy a szkiták hitvilága, szimbolikája, díszítőelemei ilyen szívbemarkolóan idézik meg előttem ősapáink emlékeit?

A történelem ismerete, gyökereink megtalálása elengedhetetlenül szükséges ahhoz, hogy egészséges lelkiületű társadalomban élhessünk. Korábban folyamatosan azt sulykolták belénk, hogy a sztyepei, félnomád népek afféle barbárok voltak, a kulturáltság forrása pedig csakis Nyugat-Európában keresendő. Nos, aki ellátogatott erre a tárlatra, az személyesen is meggyőződhetett ennek

helytelenségéről. A szkiták ugyan egyszerű életet éltek, a természettel való harmóniára törekedtek, ám ez még ugyancsak távol áll a barbarizmustól. Hogy is lehetne egy olyan nép barbár, ahol nem volt szükség írásban rögzített törvénykönyvre, mert az általánosan elfogadott normákat enélkül is betartották, és ahol a lopás az egyik legsúlyosabb bűncselekménynek számított? Azzal is kevesen vannak tisztában, hogy a szkiták monoteista

vallásúak voltak, s hozzánk, keresztényekhez hasonlóan ők is a teremtőt imádták. Egyedül talán a szentségekhez való viszonyuk volt eltérő, hiszen számukra az állatok (például a szarvas) és természeti jelenségek testesítették meg valamilyen szakrális attribútumot.

A szkitáknak fejlett írásbeliségük volt, hangjegyeik hasonlóak voltak a székely–magyar rovásíráshoz, ez is egyértelmű kapcsolatot jelez a két nép között. A használati tárgyak, ékszerek is művészi virtuozitásról tesznek tanúbizonyságot. Egy egyszerű lószerszámon is olyan mennyiségű és minőségű díszítőelemet alkalmaztak, amit a mai modern kori technológiák segítségével is csak nehezen lehetne utánozni.

A kiállított források elolvasása is segített további információkhoz jutnom: kiderült az is, hogy a szkitáknak voltak filozófusai, a történelmi iratok pedig egyöntetűen rendkívül becsületes, tiszta lelkiületű népek festik le őket. Harciasak voltak ugyan, de nem kegyetlenek, kerültk a felesleges vérontást, sokszor inkább a tárgyalást választották, mint az erőszakot...

Fejlett írásbeliség, művészi színvonal, filozofikus mélységű tudás, harmónia a természettel, magas szintű technológiai ismeretek; erőszakmentesség, becsület. Mindez ma is példa lehetne!... Itthon is.

A levél megmarad

„Pontosan az, az ember hiányzik életemből, akinek levelet szeretnék írni.” (Márai Sándor)

Minden embernek, hiányozhat valaki, aki nincs mellett. Az életünk olyan váratlan fordulatokat hoz, hogy sajnos, a távolság sokszor elszakít minket egymástól, legyen az a személy családtag vagy a szerelmünk. De e pillanatokban is megosztanánk velük gondolatainkat, a velünk történeteket. A legszebb kifejezési mód erre szerintem a levél, hiszen a magyar nyelv oly változatos! Gyönyörű szavaink vannak. Egyre kevésbé írunk levelet egymásnak. De szerintem a levélírás hozzátartozik a romanti-

kához, legyen kisebb terjedelmű, vagy egy hosszú szerelmi vallomás. Sokszor meglepetésként érhet minket a mai világban egy, a páruktól postán kapott levél. Jó ötletnek tartom, hiszen az írásba „becsempészhetünk” egy képet – vagy akár egy verset. Bár egyre ritkább az olyan ember, aki a romantikát előtérbe helyezi egy kapcsolatban. És a levélírás sem gyakori. Mégis: arra törekszem, hogy majd gyermekeimnek és a körülöttem lévőknek bebizonyítsam, igenis, jó leírni egy kézzel írott levélben azokat a(z örömteli) pillanatok, amik velünk történnek, azokat az érzéseket, amelyek átfutnak rajtunk, és a gondolatainkat, amelyek nyomasztanak, vagy éppen mosolyt csalnak egy mellőlünk hiányzó ember számára.

Szöveg: Papp Annamária
Fotó: Szatmári Dániel

Az idő ajándéka

Anyák napján, aki még teheti, meghálálja édesanyjának a törődést, gondoskodást és szeretetet, amit tőle kapott – és jó lenne nem csak ezen a napon megtenni ezt...

Ilyenkor az a legszemélyesebb „ajándék”, amely általunk „jön létre”, munkánk van benne, melyre időt áldozunk. Lehet, hogy az értéke pénzben mérve nem sok, mégis az ilyen figyelemességek tartalmazzák a legtöbb érzelmeket. A legnagyobb ajándék lehet az az idő is, amelyet együtt töltünk velük.

Minden nap anyák napjává válhatna, hiszen ők hozták bennünket a világra, ők vezettek be minket az élet rejtelméibe, megmutatták hogyan kell élni, és amikor kérdésünk volt, ők adtak választ – mindennap őket ünnepeljük. Egy anya szeretetét nem lehet eléggé meghálálni és viszonzni. De meg kell próbálni, addig, amíg még lehetőségünk van rá, hiszen az idő telik, mi is felnövünk, ők is megöregszenek, és sajnos nem lesznek mindig velünk.

Ezért a szeretetünket irántuk egy pillanatra sem szabad visszavonni, hiszen ők azok, akik minket is, legyünk bár jók vagy rosszak, mindig, feltétel nélkül, ugyanúgy szeretnek.

Orbán Lilla

„A megírt gondolat
eltiporhatatlan erő, és ez a küzdő
igazi arca.”

Szabó Dezső

A citátum a Virradat c. lap 1921. III. 27-i,
A magyar protestantizmus jövője c. vezércikkéből való.

simple

12% sport-felszerelés

6% állat-eledelel

18% biokaja

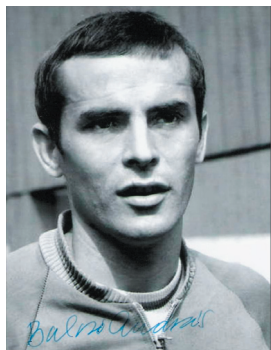
64% fitness bértel

0 Ft Simple számlavezetési díj

Te mire költöttél a múlt hónapban?
Igényelj Simple kártyát 0 Ft-os számlavezetési díjjal* és kontrolláld költéseidet a Simple online szolgáltatásaival.

*Simple kártyát 18 és 29 év közötti természetes személy igényelhet. A 0 Ft-os számlavezetési díj feltétele a mindenkori minimálbéren megfelelő jövedelem Simple számlára történő érkezése, valamint az elektronikus bankszámla kivonat választása. A tájékoztatás nem teljes körű és nem minősül ajánlattételnek, célja kizárólag a figyelem felhívása. Az álició, valamint a termékek és szolgáltatások részletes feltételeit, illetve a további információkat megtalálod az OTP Bank honlapján, és a www.simple.hu oldalon közzétett vonatkozó Üzletszabályzatokban és Hirdetményekben.
Részletek és igénylés: www.simple.hu OTP Bank. Neked.

Az akarás is Isten adománya

Balczó András a magyar öttusasporthoz tartozó történelmi legnagyobb alakja. Háromszoros olimpiai bajnok, tízszeres világ-bajnok, tizenkétszeres magyar bajnok öttusázó. A Nemzet Sportolója. Azon a területen vált halhatatlanná és ért a csúcsra, ahol a versenyzőnek öt különböző sportágban kell kihoznia magából a maximumot fizikailag, szellemileg és lelkileg.

Megszámlálhatatlan érem tulajdonosa. Azonban nem csak a sportban, az életben is egy nagyszerű ember, 12 gyermek édesapja.

» *Az élő legendával Debrecenben, a Szabadságtelepi Református Egyházközség templomában tartott Sport, politika, hit című előadása után beszélgettem.*

Hogyan került közel a sporthoz, mikor döntötte el, hogy öttusázó lesz?

» Nem voltam jó tanuló, és úgy gondoltam, hogy ha egyetemre megyek, olyan pályát fogok kapni és olyanon fogok mozogni, amelyhez nem lesz kedvem. Egyedül a sport, ezen belül az öttusa vonzott. „Minek a szőke énnekem, mikor a barnát szeretem”. Így voltam az öttusasporthoz. Tizenhat évesen már tudtam, hogy ezt akarom csinálni. Megszállottként öttusáztam, és nagyon örülök annak, hogy másképp alakult az életem, mint ahogy szerettem volna. Sokkal jobban alakult...

» *Kevesen tudják, hogy Balczó András a római olimpia után két évvel (1962-ben) úgy döntött, többet tréningezve önmagát fogja edzeni. Hogyan képzeljük el egy ilyen, egyéni munkanapot?*

» A római olimpia előtt egy évvel második lettem a világbajnokságon. Szerettem volna megmutatni 22 évesen az olimpián, hogy jó vagyok. Lovaglásnál ráestem a jobb vállamra, így a pisztolylövésnél nehezen tudtam löni. Csalódásként éltem meg a negyedik helyezést. Innentől tudtam: csak magamra számíthatok. Tudtam, hogy többet kell tréningeznem. Naponta volt négy edzés is. A reggelt öt kilométer futással kezdtem, utána vagy lovagoltam, vagy a pisztolylövészt gyakoroltam. A délelőtt folyamán még úszás is volt. A délután mindig vívással telt. Minden napnak más volt a műsora. Vasárnap mindig pihenőnap volt, ha nem kellett versenyezni. Egyéni olimpiai bajnok akartam lenni, ezért a magam lábára kellett állnom a római egyéni 4. helyezés után.

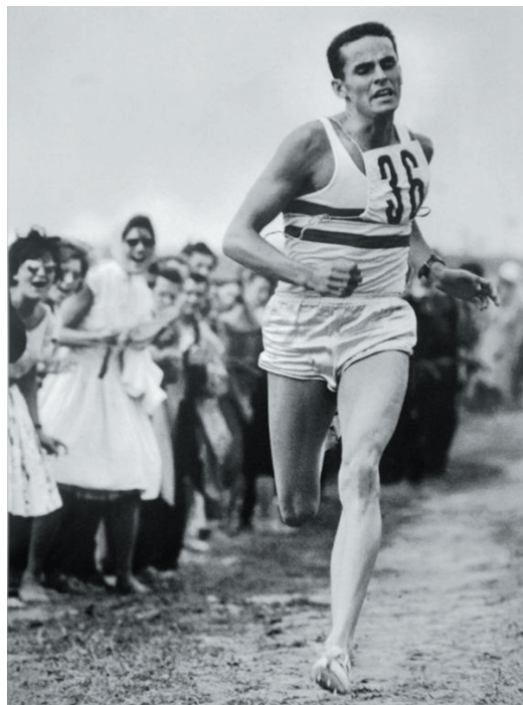
» *A sok edzésnek, a kemény felkészülésnek meg is lett a gyümölcse. Az álom valóra vált 1972-ben a müncheni olimpián: egyéni aranyérmes lett az öttusában. Mond-*

hatni, ezzel a sikerrel mindent elért a sportágban, amit lehetett. Hogyan tudta a hamar jött sikert és a vele járó népszerűséget feldolgozni?

» 1963-ban lettem először egyéni világbajnok, amit már a magam uraként értem el. Az olimpiai egyéni arany megnyugvás volt. '69-ben Magyarországon volt egy világbajnokság, ez a momentum hasonló a müncheni olimpián történetekhez, hangulatilag és lelkileg. Az a könnyebbé, hogy a rám áradó dicséret és elismerés nem tudnak becsapni, mert tudom, hogy Istené a dicsőség. Ez a Soli Deo Gloria. Ha én ellopok valamennyit az ő dicsőségéből, az tévedés a részemről. Pál apostol mondta: „Mik van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, miért dicsekszel...?” (1Kor 4,7) Az akarást is kaptam – az akarást, amit a Jóisten az öttusára adott. Sokan azt hiszik, az akarás kizárólag tőlünk függ. Nem igaz! Az akarásból kiben több van, kiben kevesebb. Nem baj, ha vannak valakinek sikerei az életben, tevékenységében, de ne legyen rá büszke, mert a buzgólkodás képességét is a Teremtőtől kaptuk.

» *2004-ben kapta meg a Nemzet Sportolója kitüntetését. Miért érezte azt, hogy Önnek nem szabad elmenni a díjátadásra?*

» El kellett volna mennem parolázni a parlamentbe, olyan emberekkel, akikkel nekem nem szabad kezemet fognom. A kézfogás egyetértés, jóváhagyás, hitelesítés. Nem volt szabad a kézfogással, amely nem ér többet, de kevesebbet sem bármely magyar emberénél sem, hitelesíteni az akkori hatalmat. Vállaltam azt a veszélyt, hogy nem kapom meg a kitüntetését, de ez nem így van, mert megkaptam.

» *Többször nyilatkozta már, hogy eldobott kőnek tekinti magát. Ezt hogy értelmezhetjük?*

» Úgy, ahogy mondom. A kő, ha repül, azért repül, mert eldobta valaki. Én minden sorskörműnyt kaptam, amit csak Istentől kaptam ajándéknak tudom felfogni. Különböznél könnyen büszkébb lesz az ember, ha maga javára írja az érdemeket. A büszke ember a legfontosabb kérdésekben eltéved. Ezek szellemi természetű kérdések.

» *A boldogság és a sikeresség kérdéskörét gyakran feszegeti...*

» A „boldogság” kifejezés nagyon homályos. Egy olyan állapot után vágyódunk, amely állapot előre el nem képzelhető. Hogy az milyen? Csak akkor tudjuk, amikor belekerülünk. Az embernek erre az állapotra van szüksége, nem a gyakorlati sikerekre. A békességre van szükség, amelyben jó kisugárzása van mindenkinek. A siker nem adja meg ezt az állapotot.

» *Az utóbbi években több alkalommal jár közösségekbe keresztyén hitét megtartva előadásokat tartani, beszélni földi létünk lényegéről és a jövő kérdéseire keresi a választ. Ez az Ön mostani hivatása?*

» Előadásokat tartok; elmondom, hogyan látom az ország mostani helyzetét, baját, és milyen terápiás megoldást javaslok. Évek óta ezt tekintem hivatásomnak. Elmondom, én hol éreztem és tapasztaltam meg azt az állapotot, amelynek a keresésére az ember mindig érez serkentést. Hol találtam meg, hogy éltem át. Ha valaki úgymond „szomjas” állapotban van, az megérti, amit mondom. Aki nagyon meg van elégedve a sorsával, életével, abban nincs meg a felvevő készség. De lehet, holnap vagy tíz év múlva, azt fogja mondani: „az az ürge, valami focista vagy lovas olyanokat mondott az előadásán, ami jó irányba billentett”. Ezt az irányt látom jónak az ember számára.

Szénási László

Debreceni Főnix. Református ifjúsági lap. Kiadja a **Debreceni Református Hittudományi Egyetem (DRHE)**

Felelős kiadó: **Dr. Fekete Károly**, a DRHE rektora * A kiadó székhelye: Debrecen, Kálvin tér 16. Tel.: (52) 516-820

Szerkesztőség: 4026 Debrecen, Péterfia u. 1-7. Tel.: (52) 518-500 * E-mail: fonix@kfrtkf.hu

NMHH-nyilvántartási szám: IO/4152-2/2012

Főszerkesztő: **Arany Lajos** * Hallgatói szerkesztők: **Erdei Krisztina, Faragó Melinda, Szabolcsi Gabriella, Lamos Péter; Szatmári Dániel, Bodnár Zsolt** (tervezőszerkesztő), **Csermely Gábor, Major Fanni, Nagy Angéla** (tördelők)

* Fotós: **Egresi László, Révész Gábor**

Integrált médiafelületünk: www.licium.hu

Készült a Litográfia Nyomdában, Debrecenben – felelős vezető: **Vécsei Tibor** * **HU ISSN 1787-7652**

